

dalej „pojazdami”, do celów służbowych w wysokości określonej stosownie do ustalonego indywidualnie miesięcznego limitu przebiegu kilometrów.

2. Przez cele służbowe, o których mowa w ust. 1, rozumie się zadania określone w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. Nr 21, poz. 91).

§ 2. 1. Wysokość indywidualnego miesięcznego limitu przebiegu kilometrów dla strażnika w danym roku kalendarzowym ustala, na wniosek komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Rybackiej, terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej stopnia wojewódzkiego, do którego zakresu działania należą sprawy rybactwa śródlądowego, biorąc pod uwagę rodzaj pojazdu używanego do celów służbowych, zakres i rozmiar wykonywanych zadań oraz odległość niezbędnych jazd na obszarze województwa.

2. Miesięczny limit przebiegu kilometrów na jazdy lokalne na obszarze województwa może być ustalony w granicach do 700 km, pod warunkiem i stosownie do posiadanych możliwości zaopatrzenia w paliwo.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego może zwiększyć limit określony w ust. 2, nie więcej jednak niż o 25%, pod warunkiem i stosownie do posiadanych możliwości zaopatrzenia w paliwo.

§ 3. 1. Wysokość indywidualnego miesięcznego ryczałtu pieniężnego wynika z pomnożenia przyznanego limitu przebiegu kilometrów przez stawkę określoną w § 6 ust. 2 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1987 r. w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych (Monitor Polski Nr 19, poz. 165 i z 1988 r. Nr 12, poz. 106).

2. Miesięczny ryczałt pieniężny wypłacany jest z dołu na podstawie pisemnego oświadczenia strażnika o używaniu własnego pojazdu do celów służbowych w danym miesiącu.

3. Miesięczny ryczałt pieniężny nie przysługuje za okres:

- 1) urlopu lub nieobecności w pracy z innych przyczyn,
- 2) niesprawności pojazdu,
- 3) korzystania z pojazdu służbowego.

4. Kwotę ryczałtu zmniejsza się o 1/23 za każdy dzień, za który ryczałt nie przysługuje.

§ 4. Strażnik, który zaprzestał używania do celów służbowych własnego pojazdu w okresie pobierania ryczałtu pieniężnego, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Rybackiej.

§ 5. Strażnikowi, któremu został przyznany ryczałt pieniężny, nie przysługuje zwrot kosztów przejazdu w celach służbowych taksówkami lub innymi środkami komunikacji publicznej.

§ 6. 1. Strażnikowi, któremu został przyznany ryczałt pieniężny stosownie do przepisów niniejszego zarządzenia, nie przysługuje ryczałt określony w § 7 zarządzenia Ministra Komunikacji, o którym mowa w § 3 ust. 1.

2. Przy ustalaniu limitu przebiegu na używanie własnego pojazdu do celów służbowych oraz limitu na jazdy lokalne mają zastosowanie przepisy § 9 ust. 1—4 zarządzenia Ministra Komunikacji, o którym mowa w § 3 ust. 1.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności:
w z. A. Wielądek

222

ZARZĄDZENIE MINISTRA WSPÓŁPRACY GOSPODARCZEJ Z ZAGRANICĄ

z dnia 13 sierpnia 1988 r.

w sprawie zezwolenia na pokrywanie przez osoby krajowe w walucie polskiej kosztów niektórych świadczeń na rzecz cudzoziemców przebywających w Polsce w związku z zawieraniem lub realizacją kontraktów handlu zagranicznego.

Na podstawie art. 34 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się krajowym osobom prawnym i fizycznym uprawnionym do prowadzenia działalności w zakresie handlu zagranicznego, zwanym dalej „jednostkami przyjmującymi”, na pokrywanie w walucie polskiej kosztów następujących świadczeń na rzecz cudzoziemców przebywających w Polsce w związku z zawieraniem lub realizacją kontraktów handlu zagranicznego:

- 1) wyżywienia — do wysokości poniesionych kosztów, nie więcej jednak niż 3.500 zł dziennie na osobę,
- 2) kieszonkowego na drobne wydatki — do wysokości 1.200 zł dziennie na osobę,
- 3) zakwaterowania oraz związanych z nim przejazdów miejscowych (także dworcowych) — do wysokości poniesionych kosztów,
- 4) opłat bagażowych — do wysokości 500 zł na osobę,

- 5) opłat za usługi przewodników turystycznych,
- 6) opłat za wstęp na imprezy kulturalne — do wysokości 1.100 zł na osobę za cały okres pobytu w Polsce, a jeżeli przedmiotem zawieranego kontraktu ma być eksport z Polski dzieł sztuki, filmów, spektakli estradowych itp. — do wysokości 8.000 zł,
- 7) przejazdów do innych miejscowości niż miejscowość docelowa pobytu w Polsce, jeżeli przewiduje to program pobytu, przede wszystkim środkami komunikacji publicznej,
- 8) pomocy leczniczej w nagłych wypadkach oraz w razie konieczności opieki lekarskiej w państwowych placówkach leczniczych — do wysokości rzeczywistych kosztów, jeżeli cudzoziemcowi nie przysługuje uprawnienie do korzystania z bezpłatnych świadczeń społecznej służby zdrowia w Polsce,
- 9) zakupu, w zwyczajowo przyjętych przypadkach, drobnego upominku, którego koszt nie powinien przekraczać kwoty 5.000 zł na osobę,

10) jednorazowego przyjęcia lub poczęstunku, którego koszty nie powinny przekraczać kwoty 5.000 zł na osobę uczestniczącą w przyjęciu lub poczęstunku, z jednoczesnym zastrzeżeniem, że liczba osób uczestniczących w przyjęciu ze strony jednostki przyjmującej musi być dostosowana do liczebnego składu podejmowanej delegacji i nie przekroczy jednej, a w uzasadnionych wypadkach dwóch osób na jednego członka podejmowanej delegacji.

2. Upoważnia się kierownika jednostki przyjmującej do podwyższania w szczególnie uzasadnionych przypadkach wysokości świadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 6 i 10, dla poszczególnych cudzoziemców o kwotę nie przekraczającą 50% stawki podstawowej.

§ 2. Zezwala się jednostkom przyjmującym, o których mowa w § 1 ust. 1, na wypłacanie waluty polskiej

cudzoziemcom z tytułu świadczeń określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz z tytułu zaliczek na koszty świadczeń określonych w § 1 ust. 1 pkt 3 i 5—7, jeżeli jest to uzasadnione realizacją programu pobytu cudzoziemca w Polsce.

§ 3. Cudzoziemcami w rozumieniu zarządzenia są osoby zagraniczne, o których mowa w art. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą:
W. Gwiazda

223

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 16 lipca 1988 r.

w sprawie zakresu oraz zasad szkolenia osób odpowiedzialnych za stan ochrony przed promieniowaniem jonizującym w pracowniach rentgenowskich.

Na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1966 r. — Prawo atomowe (Dz. U. Nr 12, poz. 70 i z 1987 r. Nr 33, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie określa zakres oraz zasady szkolenia osób odpowiedzialnych za stan ochrony przed promieniowaniem jonizującym w pracowniach rentgenowskich stosujących aparaty rentgenowskie o energii do 300 keV.

§ 2. Szkolenie osób odpowiedzialnych za stan ochrony radiologicznej w pracowniach rentgenowskich prowadzone jest według programu określonego w załączniku nr 1 do zarządzenia, w sposób zapewniający przyswojenie wiedzy i umiejętności niezbędnych do pełnienia obowiązków w zakresie ochrony radiologicznej.

§ 3. 1. Szkolenie osób, o których mowa w § 2, organizują w formie kursów terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw zdrowia i opieki społecznej stopnia wojewódzkiego w porozumieniu z właściwym państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym.

2. Kursy, o których mowa w ust. 1, mogą organizować również inne jednostki organizacyjne za zgodą właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, wydaną w porozumieniu z terenowym organem administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw zdrowia i opieki społecznej stopnia wojewódzkiego.

3. Koszty organizacji kursów wymienionych w ust. 1 i 2 ponosi zakład pracy zatrudniający uczestnika kursu.

§ 4. 1. Osoby, które ukończyły kurs wymieniony w § 3, zdają egzamin ustny lub testowy z zakresu dyscyplin wiedzy ważnych ze względu na zapewnienie ochrony radiologicznej w pracowniach rentgenowskich, objętych programem tego kursu.

2. Ukończenie kursu nie jest wymagane od osób mających wyższe wykształcenie w dziedzinie medycyny, fizyki, chemii lub innych nauk przyrodniczych oraz technicznych, które w toku dotychczasowej pracy uzyska-

ły niezbędną wiedzę z zakresu dyscyplin objętych programem kursu.

§ 5. 1. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw zdrowia i opieki społecznej stopnia wojewódzkiego w porozumieniu z właściwym państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym.

2. Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego, sekretarza oraz członków, przy czym co najmniej jedna osoba powinna być pracownikiem wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej.

3. Osoby powołane do komisji egzaminacyjnej powinny mieć wyższe wykształcenie w dziedzinie medycyny, fizyki, chemii lub innych nauk przyrodniczych oraz technicznych i kwalifikacje odpowiednie dla przeprowadzenia egzaminu.

4. Jeżeli egzamin jest ustny, komisja egzaminacyjna powinna zadać każdej z egzaminowanych osób co najmniej trzy pytania, a w przypadku egzaminu testowego — test powinien zawierać co najmniej 10 pytań. Odpowiedzi powinny być oceniane zespołowo. W razie wątpliwości rozstrzyga głos przewodniczącego. W przypadku egzaminu testowego 75% odpowiedzi musi być prawidłowych.

5. Z przeprowadzonego egzaminu sporządza się protokół; protokół przysyła się do organu, który powołał komisję egzaminacyjną.

6. Członkowie komisji egzaminacyjnej otrzymują wynagrodzenie na podstawie przepisów w sprawie zasad wynagradzania osób zatrudnionych w pozaszkolnych formach szkolenia, dokształcania lub doskonalenia.

§ 6. 1. Osobie, która złożyła egzamin z wynikiem pozytywnym, terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw zdrowia i opieki społecznej stopnia wojewódzkiego wydaje zaświadczenie uprawniające do pełnienia funkcji osoby odpowiedzialnej za stan ochrony przed promieniowaniem jonizującym w